

[Erhard Jakobsen]

tilbage, men har gjort de ting, der var nødvendige, når de skulle gøres.

Der er en anden ting, der også giver denne regering styrke, og det er: hvor i alverden skulle man finde et alternativ? Det er vel nok fremtrådt tydeligere i dag end – nej, det er fremtrådt tydeligt temmelig tit, men det bliver tydeligere og tydeligere. Hver gang man hører 2-3-4 venstrefløjspartier tale sammen eller tale imod hinanden, tale i munden på hinanden, føler man, at det dér da ikke kan blive til noget, og mange vil sige; næh, Gud være lovet kan det ikke blive til noget. Hvis det blev til noget, hvad blev det så til? Ja, vi har kunnet høre noget af det i dag.

Hr. Niels Helveg Petersen brugte udtrykket »en troende socialist« om hr. Gert Petersen. Det kan jeg ikke sige noget til, men jeg vil hellere bruge udtrykket »en godtroende socialist«, for det er jo dér, det ligger. Der er ikke noget at sige til, at folk er troende, det er i orden, men at være godtroende er værre.

At man kan tro på, at man ved at give adgang til nogle flere strejker, så vi kan få noget mere ballade ude på arbejdspladserne, kan skabe større produktion og bedre valutastilling! At tro, at man ved at køre løs over for industrien og erhvervslivet med forskellige begrænsninger, at man ved at sætte ind med en værdistigningsafgift og al den slags ting, som man har kendt før i tiden, kan forbedre Danmarks økonomiske situation, er jo galskab.

Det eneste, det drejer sig om for os andre, er at få folk til at forstå, at det er dér, alternativet ligger. Det er det, man vil, og det tror jeg nok folk vil blive temmelig klar over, inden vi når frem til valget.

Vi gav alle sammen et lille gisp fra os, da vi hørte hr. Svend Aukens dagsorden. Nu grinede hr. Svend Aukens selv ad den, og det kan jeg godt forstå, det siger jeg ikke noget til. Det gjorde vi andre ikke. Vi var begyndt at ville indkalde til gruppemøder rundt omkring, for fristelsen var stor. Vi havde den vanskelighed, at så måtte vi formentlig fritage ministrene for at stemme, for det kunne de jo ikke så godt gøre, men vi andre kunne godt lige så lumsk være gået hen og have stemt for den dagsorden. Det kunne nu have været sjovt.

Men vi skal huske på, at nu, hvor folk får udbetalt børnetilskud, er de på ferierejse alle sammen i den kommende måned, og så bli-

ver der selvfølgelig ikke mange vælgere hjemme, der kan stemme, det er klart. Også det skal man tage i betragtning.

Jeg kan sige, at mit parti stemmer ikke for hr. Svend Aukens dagsorden.

Blandt de ting, denne regering har måttet finde sig i, er, at Danmarks navn i NATO-samarbejdet bestemt ikke er kommet til at stå i en særlig smuk stråleglans. Det er ikke regeringens skyld. Jeg er ikke og skal ikke være udenrigsminister og står ikke i Sabro forsamlingshus, så jeg har lov at sige, at de tre tåbelige dagsordener om raketter og forskellige andre ting, man i sin tid vedtog, bestemt ikke har styrket Danmarks position i vore allieredes øjne.

De neutralitetsdrømmerier, som længe har været på vej, har faktisk domineret den udenrigspolitiske debat herinde. Det er, som om man i forholdet mellem USA og Sovjet optræder neutralt og siger: nå ja, det er to stormagter, den ene har nok ikke meget at lade den anden høre. Man glemmer fuldstændig, at den ene er vor allierede, uden hvis assistance NATO ikke er noget, et dansk forsvar ikke er noget. Den anden er vor potentielle fjende, vor potentielle angriber.

Vi er altså ikke neutrale i forholdet til de to lande, men herinde har der været flere sympatiske udtalelser om Sovjet og Sovjets udenrigspolitiske holdning end om USA. Sådan har det været. Som jeg tillod mig at sige forleden, er det selvfølgelig lidt beklageligt for dem, at Sovjet ikke rigtig kan følge med mere. Sovjet har jo frafaldet, som også udenrigsministeren var inde på det, nogle af de krav, oppositionen herinde har stillet, og det er selvfølgelig glædeligt, at Sovjet har mere fornuftig sans på det punkt, end oppositionen herinde har haft. Det er bare sørgeligt, at der blandt de folk, der taler med om det, er nogle, som er medlem af det parti, som var ansvarlig for, at Danmark kom i NATO – uden Socialdemokratiets assistance var Danmark ikke blevet medlem af NATO i sin tid. Den udvikling er der grund til at se med stor skepsis på.

Omvendt må man så sige, at denne regering har kunnet glæde sig over en fantastisk øget samling omkring tilslutningen til EF. Der er ikke mindre skepsis over for EF, end der har været før, men der er nøgtern erkendelse af, at Danmark kan ikke eksistere uden